

Världsåterlösningsepokerna

av Stefan Perneborg

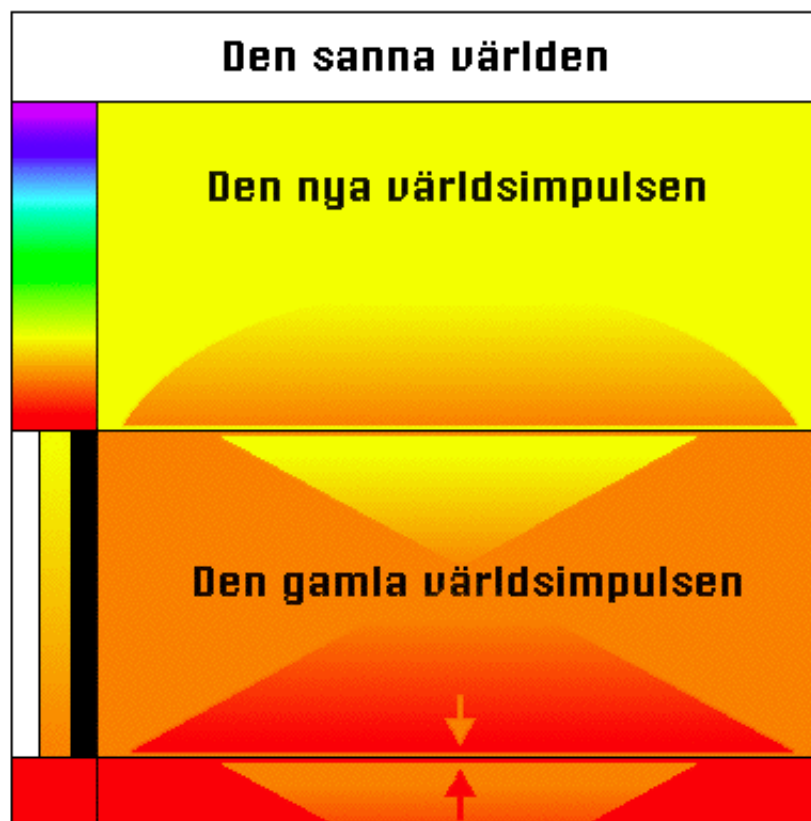
Innehåll:

- a. [Inledning](#)
- b. [Världsåterlösningsepok 1](#)
- c. [Världsåterlösningsepok 2](#)
- d. [Världsåterlösningsepok 3](#)
- e. [Världsåterlösningsepok 4](#)
- f. [Slutord](#)
- g. [Litteraturlista](#)

Inledning

I artikeln "De kosmiska krafterna bakom världsåterlösningen" beskriver Martinus de kosmiska världsåterlösningsepokerna som har strömmat in i jordsfären och lagt grunden för den mänskliga kulturens utveckling. Här ska vi beröra dessa fyra världsåterlösningssimpulser som Martinus redogör för, för att fundera omkring de tidsperioder som de kan svara emot i mänsklighetens utveckling. Vi hänvisar till [Martinus ursprungliga artikel](#) i första hand, och till [ett sammandrag](#) som återfinns på sajten.

Världsimpulser - 2

Världsåterlösningsepok 1

Här framträder de första primitiva människorna. Den huvudsakliga grundenergikombinationen utgörs av instinktenergi och tyngdenergi som en försvars- och angreppstalang. En primitiv och inhuman känsla kännetecknar dessa väsen, bland annat som hat och hämndtörst. Verkligen human känsla förekommer inte, utöver det som Martinus kallar den konstlade sympati som förälskelsen utgör, som i sin tur styr parningsdriften och sympatin för den egna avkomman. Försvars- och angreppsförmågan är det centrala hos detta väsen.

Under jordklotets utveckling av sin hjärnstruktur svarar jordmänniskans utveckling mot motsvarande grundenergiimpulser hos klotet.

Under denna epok uppträder väsen som kan vägleda och inspirera människorna på ett naturligt vis, i ovan nämnda dräpande kapacitet. Världsåterlösningens första utövare behöver inte vara utvecklade väsen, utan kan vara primitiva väsen som är genier i dråpskapacitet. Dessa första världsåterlösande väsen ska bistå människan i hennes väg in i ljusets kontrast, det vill säga mörkret. De inkarnerade som geniala stamhövdingar, psykiska medicinmän. Så långt Martinus.

Mina slutsatser är att denna impuls dominerar den primitiva människan och sträcker sig vidare fram till tiden då religionerna började organiseras, vilket sammanfaller med de första statsbildningarna på klotet, i Mesopotamien, Egypten, Indusdalen och Kina. Detta inträffade för omkring 6 000 år sedan. Jag menar också att människan blir mer modernt tänkande för omkring 35 000 år sedan, då också den första kända konsten skapas, och denna epok emellan de första statsbildningarna och de konstnärliga manifestationerna innebar ett möte mellan två världsåterlösningsepoker. Kanske kan vi säga att [världsåterlösningsepok 2](#) kulminerar i och med att statsbildningarna sker, och religionerna därmed börjar organiseras. I och med statsbildningen svänger också människans medvetande till att omfatta himlagudarna, och en mer maskulint dominant impuls framträder i kulturerna, och lite lekfullt har jag betraktat detta som en klotets repetition av den motsatta polens primitiva sidor. Megalitiska monument, som Stonehenge, kommer att växa fram bland annat i Europa, som centrum för fruktbarhetskulturer.

Jag tänker att detta också sammanfaller med polförvandlingen, och att den tidiga människan är mycket rotad i det primärpoliga upplevandet av världen, och att hon därför också har ett enpunktsmedvetet perspektiv. Hon är extremt beroende av klanen, stammen, och upplever sig i relation till denna. Hennes medvetande är beroende av instinktkraften för att agera i kosmisk samklang, och hon är inte medveten om sitt eget medvetande. Den senare Homo sapiens sapiens är just vetande om sitt vetande (jfr

Homo sapiens). Genom att hennes förmåga att reflektera över tillvaron var begränsad, var de biologiska banden centrala. När den sekundära polen börjar utöva ett större inflytande hos denna tidiga människa, får hon också en högst rudimentär förmåga att skapa utanför det strikt familjemässiga. Ett plötsligt språng sker i medvetandet.

Under en lång tid av människans utveckling sker allting mycket långsamt, under årmiljoner.

Idag finns det mycket som tyder på att människan är så gammal som sex miljoner år, och australiska forskare menar att människan uppstod på olika platser på klotet.

Vi kan tala om ett instinktbundet ursprungsmedvetande, som gjorde människan förmögen att agera trots en primitiv emotionell och intellektuell kapacitet. Under årmiljoner växte så människan stilla, till den språngvisa utveckling som började omkring 35 000 f. Kr. Det kan liknas vid en resa för en gasbubbla, från botten av en sjö sommartid, på väg genom kalla vattenmassor, omkring fyra grader, och så en långsamt stigande temperatur, till dess att vi når språngskiktet där temperaturen snabbt skiftar till ytvattnets solvarma vattenmassor.

Precis som med all utveckling inträder dessa olika stadier gradvis och stegvis, vilket också kan innebära att olika delar av klothjärnan, och därmed de anknutna geografiska områdena, kunde uppvisa olika utvecklingsfaser. Därför är dessa epoker primärt inte tidsangivelser, utan organiska utvecklingsstadier, som ytterst sett omfattar väsendets/mänsklighetens/klotets moral och konstitutionella kapacitet därtill. Vi kan också se dessa epoker som globalpsykologiska utvecklingsfaser. Grovt sett kan de också svara mot hjärnans utveckling, från reptilhjärnans försvars genialitet, via däggdjurshjärnan till den humana människans framväxande kapacitet. Den tidiga människan levde som ett spädbarn i ett slags enhetligt ursprungsmedvetande, och vi kan kanske kalla den första epoken spädbarnsstadiet, och den kommande barnastadiet. Den tidiga människan upplevde sig sannolikt som en del av livets krafter, och hon upplevde ett levande samspel av krafter. Hennes förmåga till analys och planläggande var mycket begränsad, medan hennes clairvoyance var utvecklad. Hon såg levande energier runt väsen och ting, och detta var ett stöd för henne, då hennes fysiska urskillningsförmåga var begränsad.

[Upp](#)

Världsåterlösningsepok 2

Människans utvidgade medvetande, vad gällde ljusets kontrast, gjorde att hon kunde tillgodogöra sig världsåterlösningens nästa steg. Hon kunde motta en ännu större tolkning av jordklotets mörka tankerefleximpulser. Nu kunde också mer avancerade väsen inkarnera, som ledde människan vidare in i den dräpande principens mörkerområde.

Det strömmade impulser in från jordklotets medvetandesfär, över människorna, som gjorde denna utveckling möjlig. Fortfarande var dessa impulser en kombination av instinktenergi, tyngdenergi, inhuman känsla och parningstillståndet, och dessa impulser dominerade också mänsklighetens individer. Väsendenas instinkt började resultera i den religiösa förmågan. De började ana högre makter och gudar bakom den fysiska tillvaron. De anade att det fanns ett liv efter den fysiska döden. I denna värld fanns också de högsta gudarna. Denna religiösa förmåga var instinkt bunden, och fungerade som en aning. Dessa väsen hade ingen detaljerad föreställning om den andliga tillvaron efter döden, eller om de högre makterna. De trodde blint på religiösa auktoriteter och hade liten förmåga att kontrollera riktigheten i deras uttalanden. Precis som barn behövde dessa människor vägledning, för att få svar på sina frågor. Här visar sig världsåterlösningen som en föräldrprincip.

Nu fick människorna vägledning av mer utvecklade väsen, som kunde inspirera dem på ett för dem anpassat vis, utifrån Gudomens sekundära medvetande. Dessa väsen måste själva vara genier i dråp. Dessa högre väsen uppfattades som gudar, och det var dem man bad till om man mötte svårigheter. De fungerade som ett slags talangkärnor för försynskrafter på en för mänskligheten anpassad nivå. Vikingarnas Valhall och deras gudavärld är exempel på denna utvecklingsepok.

Vi kan dra slutsatsen att denna epok blir verkligt framträdande med statsbildningarna, då också religioner framträder i sin första mer organiserade form. Dessa teokratiska samhällen styrdes av religiösa ledarväsen, som faraonerna i Egypten. Samtidigt började också ursprungsmedvetandets suveränitet försvinna, och människan börjar bli mer och mer beroende av auktoritetens religiösa vägledning. De teokratiska samhällena innebär också en omvandling, mot en mer maskulin sfär. De tidiga ceremonierna, som var nödvändiga för att försäkra sig om att solen gick upp och att livskrafternas kretslopp bevarades, ersattes gradvis av gudarnas önskemål, förmedlade genom en ny klass av präster. Ofta kretsade de framväxande städerna runt en kung som ansågs ha gudomlig kraft, och rent faktiskt kan vi tänka oss detta som veritabla kraftcentrum för klothjärnan och försynens krafter. Lysande ledargestalter framträdde, utan att de behövde vara särskilt humant orienterade. Tänk bara på Moses, som Martinus på ett band beskriver som ett rasande maskulint väsen.

Genom jordbrukets utveckling för omkring 10 000 år sedan, blir människan ett mer stationärt väsen, och nu kan nya kulturkrafter inkarnera. De teokratiskt dominerade samhällena i Egypten och på andra platser kan också ses som länkar till det som idag är internationalismen, till exempel när övre och nedre Egypten förenades. En absolut kontinuitet genomströmmar hela den historiska sfären. När människan blev stationär kom också religionerna att bli det, och så kunde tempel och deras tjänare, prästerna växa sig starka.

Om vi tänker oss dessa tempel som klothjärnans första större kraftcentra, ser vi hur de heliga kungarna alltmer kommer till makten, och just dessa heliga kungar lägger i sin tur grunden för messiastanken.

Under denna andra epok framträder till exempel judendomen, en folkreligion, med en stark klan- och stamkänsla, med Moses som ett kraftfullt maskulint väsen. Religionerna kom alltmer att organiseras, vilket också lägger grunden för [nästa epok](#). Från ett löst sammanhängande nätverk av människogrupper och klaner växer så statstanken fram, och folkreligionerna uppenbaras. Den andra världsåterlösningsepoken innebär framväxten av en religiös kapacitet.

Under de tidiga religiösa föreställningarna var gudarna svaga och vacklande, som i asatron, där jättarna ibland var vänner, ibland fiender. Det onda och det goda stod i ett ömsesidigt beroendeförhållande till varandra. I de kommande impulsepokerna ska ont och gott stå i ett avgörande motsatsförhållande, som kulminerar i världskrigen, som centrala bölder av vanvett och mänsklig fiendskap i klotmedvetandet. Under den förkristna tiden är världen ständigt i rörelse, makterna kämpar, och offer och ritualer är nödvändiga för att världen inte ska falla samman. Detta menar jag avspeglar en rest av instinktens medvetandekultur, där människan var en del av allt, på ett ointellektuellt vis. Martinus talar här om instinkten som ett fruset kosmiskt minne. Instinktkulturen gav människan en förnimmelse av sig själv som gudsorgan.

Kulten blir så hedendomens kärna, och människan måste bidra till världsordningen genom noga föreskrivna ritualer. Vediska skrifter föreskriver minutiöst offer som pågår under tolv års tid. I Indien kan vi fortfarande skåda pujakulturen, där man "matar gudarna". På liknande vis har folkgrupper över hela klotet haft en gudssamverkande uppgift med sina ritualer. Vartefter som den dräpande principen växte, genom instinktens degeneration, kom vissa kulturer att få en blodtörstig gudavärld, med mänskliga offer. I aztekkulturen offrades människor dagligen till törstande gudskrafter.

Vi kan också tänka oss hur polstrukturen förvandlas till att omfatta ett uppvaknade av den sekundära polen som ett svagt dagsmedvetet rudiment. Jag kan tänka mig att detta

också avspeglas i den konst som människan börjar skapa för omkring 35 000 år sedan. Den enkla cirkeln, som en representant för det enpunktmedvetna djuriskt oskyldiga ursprungsmedvetandet börjar nu få en referenspunkt utanför, som först visar sig som en ökad kreativ förmåga. Detta hänger samman med människans polförvandling också. Nu börjar utvecklingen gå mycket fort framåt. Samtidigt kan vi tänka oss att det psykologiskt blir allt viktigare med en yttre auktoritets vägledning, därför att ett gryende ljus börjar skapa en ny slags stilla oro i människorna. Här börjar också självreflektionen att växa fram på allvar, och detta sker - menar jag - övergripande historiskt med framträdandet av den skapande människan och Homo sapiens sapiens.

Människans intelligens växer också snabbt under denna epok, och hon börjar, till skillnad från jägarfolken, att samla allt från mat till rikedomar. En ny epok, in i materievärlden, inleds. Människan riktar sina krafter mot himlagudar, bort från ursprungsmedvetandets mer kvinnliga arketyper. Detta sker samtidigt med att stadsstaterna växer fram i Egypten, Mesopotamien, Indusdalen och i Kina. Kungen blir alltmer en himlens utsände, en gud bland människorna. Samtidigt leder den ökade insikten och upplevelseförmågan till ett ökat lidande. Hos vissa väsen börjar en rudimentär längtan efter en himmelsk moral växa fram, och gradvis växer också monoteistiska tankar fram, som hos judarna. Godheten utanför den egna gruppen eller staten är sannolikt mycket liten, men väsendet kommer att omfatta alltfler väsen i de framväxande samhällena, och handeln gör att hon måste samverka med andra stater och folkgrupper.

Vi kan kalla denna andra världsåterlösningsepok den folketiska, där moralen var fokuserad kring lojaliteten mot det egna folket och den egna religionen. Denna impuls finns naturligtvis kvar i nutida historia, som en reminiscens i medvetandekulturen; var gång vi blir partiska för det egna folket stiger denna andra epoks moral in i vårt medvetande.

Med statsbildningen växer också den unika kulturförnimmelsen fram, och från de tidiga folkens tankar om att vara Folket eller Människorna, så börjar mer och mer regionala gränssnitt att dras. Skriftspråket väser fram, och med det växer den fysiska kommunikationsformen. Den tidiga människans självklara clairvoyance, där hon på auran kunde bedöma människor och väsen, ersätts av nya föreskrifter och en begynnande nedtecknad moral. Astrologin växer fram, och med den en häpnadsväckande känsla och tanke om en universell matematik. En kraftfull förvandling i detta att kunna räkna på naturens rytmisering växer fram. En framväxande förmåga att reflektera innebär också att en ny medvetandepunkt utanför det primärpoliga medvetandet väser fram, den synkretistiska "dubbelpolen".

Genom att religionen organiseras och regioner definieras, växer också arméerna snabbt. Vi kunde också tala om ett kollektivt medvetandesprång hos människan, när hon börjar få redskap att reflektera alltmer omkring den egna kulturen, och handeln gör att hon kan börja jämföra med andra kulturer. På så vis växer också en regional folkkänsla fram, och denna unika separation leder också till utvecklandet av unika folkindividuella drag. Vi kan säga att den lilla folkgruppens familjeemotioner leder vidare till statseemotioner, och på så vis kan vi också se hur historien om människans perception växer vidare, samtidigt som övergripande kärlekskrafter inspirerar och strålar vidare. Bakom allt detta lyser en gudomlig plan. I olika delar av världen växer längtan efter en mer human kultur fram, och i Indien, på gränsen mellan Indien och nuvarande Nepal, föds den man som ska bli Buddha, och senare framträder kärleksgeniet Jesus och det religiösa geniet Muhammed. Vi befinner oss nu i nästa epoks regioner. Från den religiösa stam- eller folkkulturen, växer den etiska flocken fram, och Jesus lägger tillsammans med andra återlösande krafter en första grundsten för en personetik, som bygger på nästakärlekens bud.

[Upp](#)

Världsåterlösningsepok 3

Eftersom människorna genom den avtagande instinkten snabbt kunde växa i sin dräpande förmåga, växte också ett mörkt ödesskapande. Dråp, plundring och mord blev en del av människans liv. Slaveriet växte fram lavinartat med statsbildningarna och de ökande kraven på arbetskraft för allt större statsprojekt. Människor förföljdes och förföljdes. Martinus skriver: Att göra den dräpande principen, nämligen att dräpa andra och att själv bli dräpt, till allra högsta ideal, kan endast vara ett sabotage mot sitt eget liv. Den mörka karma som människorna upplevde kom att resultera i en framväxande human förmåga, som inte var av samma slag som stamkänslan eller familjekänslan; snarare utvidgades denna sympati till att kunna omfatta fler. Människan började längta efter en human tillvaro. Den hedniska livsformen började degenerera. Fortfarande styrdes människan av instinktenergin, tyngdenergin, den inhumana känslan och en inhuman religiositet, med offer av både djur och människor. Vartefter började en del av mänskligheten att längta efter mer humana uttryck, och detta ledde till en ny möjlighet för världsåterlösning. Nu kunde väsen som Buddha, Kristus och Muhammed inkarnera. Genom kristendomen uppenbarades nästakärleken som livslagens uppfyllelse och vägen för människorna till ett högre och mer lysande uppträdande, enligt Martinus. En ny och högre makrorefleximpuls kunde nu utformas till de stora världsreligionerna, buddhism, kristendom och islam. Enligt Martinus är kristendomen i Jesu tappning av en så hög kosmisk art, att den kommer att leda människan genom två världsåterlösningsepoker som ett humant ideal. Under denna första epok har miljontals människor förts fram mot humanitet. Varken kristendomen eller de andra världsreligionerna har fört människan fram till sin kosmiska destination, vilket inte heller var deras syfte.

En konklusion blir att denna epok, liksom följande, började skina in i mänsklighetens medvetande för att alltmer förtätas och kunna finna manifestationer. Under den axiala tidsåldern, det vill säga tiden från 700-talet och framåt, framträdde återlösande krafter, stora religiösa ledare och nya religiösa skrifter. Omkring 1 000 f. Kr. och framåt, under några århundraden, pågår en global uppvaknandeprocess med tänkare och profeter som Zarathustra, Lao Tze, Mahavira, jainernas återlösare, Buddha Gautama med flera. Humanistisk religionsfilosofi växte fram, liksom rationellt tänkande som hos Aristoteles och andra. Tankar om konflikter mellan gott och ont grundlades bland annat av Zarathustra, som i sin tur kom att påverka islam. Var religion har naturligtvis en förhistoria, och messiastanken hos bland annat judarna lade också den kosmiska grunden för Jesu framträdande. I Indien skrevs Upanishaderna, och Vedaskrifterna, och hinduismen kom att dominera alltmer. Detta områdes religiösa aktiviteter ser så ljuset av två stora religiösa ledare, nämligen Buddha och Mahavira. I Kina framträdde Konfucius, och samtida kom också daoismen, med den mytiske Lao Tze. Också här växte begrepp som yin och yang fram, och kanske kan vi säga att den globala hjärnan på allvar, under årtusendena som följer, kommer att söka definiera ljusets och mörkrets roll, först i form av en dualism och senare, i nästa världsåterlösningsepok, som en kärleksfilosofi.

Jag har kallat inledningen till denna tredje återlösningsepok, omkring 700-300 f. Kr. för Vismännens tidsålder. Över hela klotet framträdde företrädare för en ny medvetandegrund som säningsmän och Johannes Döparen-gestalter, som förebådar de ljusa världsåterlösarna. Vi ser också hur individualismen träder fram, och i processen mellan staten och Sokrates år 399 f. Kr. blir detta uppenbart. Vi ser här också förebådandet av den personetiska tidsåldern, den tredje världsåterlösningssimpulsen, och århundradena före Kristus ser vi ett omfattande religiöst och teknologiskt expanderande. Mellan monoteism och kejsarkult kan så Jesus framträda med det budskap om nästakärlek som för alltid kom att förändra jordatmosfären, och som sammanföll med globala impulsströmmar. Romarriket, denna gigantiska organism av intelligensutveckling och expansion, visar på en av de krafter som var i rörelse under denna tid i klothjärnan.

Under världsåterlösningsepok två är gott och ont förenat och samverkande. I asatron är jättarna ibland vänner ibland fiender, och asarna, gudarna, ibland goda ibland onda. Den gode guden Balder skjuts av Loke, en annan gud. Detta menar jag är en rest från ett mer ursprungligt holistiskt tillstånd baserat på människans instinkt. Under den första tiden efter Buddhas och Jesu framträdande växer klosterkulturer fram över världen. I väst är det Pakomius och ökenfäderna som flyr ut i öknarna.

Den framväxande statskulturen ledde också till en snabb utveckling av det sociala jaget, och klassamhället växte lavinartat. Just denna begynnande uppdelning är en del av den tredje världsåterlösningsepoken med dess unika spännvidd mellan ljus och mörker. Människans växande intelligensutveckling gjorde hennes dräpande talang större; samtidigt växer också ljusa krafter fram över klotet. Den religiösa principen kom att differentieras och expandera, och vi kan se var religiös riktning som ett utforskande av ett växande medvetanderum hos mänskligheten. Hos klotets högra hjärnhalva, med den asiatiska religiositeten växer en holism fram, med vaga konturer. I väst växer en rationalism fram, och detta menar jag också avspeglar klotets utveckling. Den [fjärde världsåterlösningsepoken](#) sammanfogar de olika delarna, som kom att undersökas under den tredje, till en ny genialisk helhet. Differentieringen som växer fram är också ett resultat av en växande närvaro av intelligensenergin. Jag menar också att närvaron av en mer maskulin energifär skapar denna nya drivkraft och orientering, möjligen genom klotets repetition av den motsatta polens mer primitiva sidor, om vi förutsätter att de tidiga kulturerna med sin osvikliga instinktförmåga hade rätt i antagandet att klotet varit av kvinnligt kön. Martinus svarar på samma fråga att klotet idag är dubbelpoligt. Jag föreställer mig att klotet, som har en annan organismtyp än människan, får sin slutgiltiga hjärnstruktur i ett sent skede av dess utveckling, men att uppbyggnaden av denna hjärnstruktur ändå sker som makroreflexminnen, från de epoker klotet utvecklingsmässigt gått igenom. Vi kan tala om kvinnliga och manliga arketyper, vars alla erfarendestadier är nödvändiga för en integrerad framtida kulturupplevelse. För de tidiga kulturerna tycks den feminina arketyper varit den dominerande, med jordmodern och fruktbarhetskulturerna.

Jesu unika roll i den mänskliga historien har jag tänkt som den tredje världsåterlösningssimpulsens verkliga manifestation. Martinus beskriver hur jordklotet fick en kosmisk glimt som genialiskt och synergistiskt sammanfaller med korsfästelsen av Jesus när templet rämnar. Genom Jesus fick detta klot en kosmisk kärleksarketyper av absolut universell grund. Denna sammanfaller naturligtvis med klotets psykiska utveckling och möjliggjordes just därför.

Den tredje återlösningsepoken kommer också att rymma den teknologiska utvecklingen, och redan på 1140-talet sker en uppdelning i Europa mellan den rationella dialektiken, lärarens väg, och mystiken, munkens väg. Universitetet får allt svårare att rymma de kristna föreställningarna, och de "kätterska". Privatkapitalismen blomstrar, och genom den befrias borgerskapet gradvis från bördssamhället. Internationella monopol växer fram, och penningens välsignelse leder människan mot en kraftig expansion på det materiella området.

Renässansen förebådar en ny människa och knyter samman antika ideal med nya. I Europa frigör sig stadsstater från kejsarligt förmyndarskap just genom sin ekonomiska självständighet.

Den medeltida gudstron får sig en allvarlig törn när digerdöden härjar och under århundradena innan den nya världsimpuls börjar manifesteras mer påtagligt. Dess första inflytande kan spåras tillbaka till 1100-talet, menar jag, när kyrka och vetenskaper börjar sin första differentiering; här träder också de två grundenergierna känsla och intelligens fram allt tydligare. Under 1400-talet målar konstnären Dürer ett unikt självporträtt, och under inkquisitionen syns denna tudelning mellan kyrka och vetenskap. Människan börjar vakna till en ny verklighet. Världsomseglingarna berättar om nya grundenergikombinationer hos klotet och närvaron av nya krafter i dess andliga kroppar. Handel och kapitalism välsignar med ömsom söta, ömsom sura frukter, krigsapparaterna framtvingar så småningom nationernas organisation. Vi står på gränsen till en ny medvetandepok.

[Upp](#)

Världsåterlösningsepok 4

Martinus skriver vidare att mycket starka makrorefleximpulser genomtränger mänsklighetens religiösa historia, och att denna epok blir en milstolpe. En stor förvandling väntar oss. Vårt makroväsen jordklotet är inne i den stora födelsen, och det befinner sig i ett intensivt tankeutbyte med medväsen i sitt mellankosmos. Det innebär att grundenergierna av intelligens och känsla i särskilt hög grad genomströmmar klotet, och att dess dubbelpolighet också gör att dessa grundenergier i viss mån uppträder som intellektualiserad känsla, det vill säga ren kärlek. Det finns många hos mänskligheten som kan motta vissa svaga intuitiva impulser, och det har gett en mycket starkt forcerad utveckling av det materiella skapandet. Flertalet av dessa väsen har inte varit så framskridna i human utveckling att de har kunnat motta intuitiva upplysningar på det andliga området. Dessa människor har bidragit utomordentligt till den materiella världens framväxt. I hög utsträckning växte skolor och läroanstalter fram ur detta materiella skapande.

Mänskligheten fick enligt Martinus tillgång till en materiell ocean. Hela tiden skapas nya produkter. På sikt växer fabriker fram som kan skapa fabriker, och så vidare. Denna nya impuls befrämjar människans geniala materiella skapande, som ett oundgängligt led i den gudomliga skaparplanen. Fortfarande väntar en del mörk karma eller lidandetilstånd, så att framväxten av nästakärleken blir möjlig. Kristendomens, liksom de andra världsreligionernas förkunnelser var inte anpassade till denna epoks snabba intelligensutveckling och förlorar naturligt sitt fundament i olika delar av världen. Människorna blir för en tid gudlösa. De kan inte tro på äldre trossatser, inte heller har de genom sin humanitet utvecklats till att självständigt kunna uppfatta en andlig grundton. Den materiella världen blir deras grundläggande undersökningsområde. Det materiella vetandet har lett till många uppfinningar som underlättar för människorna och som utgör en gren av världsalltets grundton, kärleken.

Mänskligheten har utvecklats till att bli genial i sitt dräpande. Vår geniala skapandeförmåga har slagit följe med våra ofärdiga sidor i medvetandet. Många kan inte tro på religionernas kärleksbudskap, och denna kombination av materiell genialitet och ofärdig humanitet skapar i många fall ett djävulsmedvetande. Bibeln använder ordet djävul för att beteckna ett väsen som är motsatt ljuset. Det hindrar inte att just detta är den gudomliga planens mening, att vi som individer och mänsklighet ska kulminera i mörkret just för att kunna uppleva ljuset. Att denna gudlöshet vuxit fram inom den kristna kulturfären beror på att alltför många vuxit ifrån den instinkt-, tyngd- och känslöbetonade tolkning som Jesus måste ikläda sin höga förkunnelse för att den överhuvudtaget skulle väcka något intresse. Vartefter som intelligensen vuxit har människor inte kunnat acceptera denna tolkning, som inte i sig heller var avsedd för denna epok. Dessa intelligensmässigt utvecklade väsen saknar ännu grunden för en djupare förståelse av livsmysteriets lösning, och denna lösning är just humaniteten. Utvecklandet av denna humanitet kommer som ett resultat av lidande, och det är därför inte så konstigt att den nya världsimpulsen satt igång en mycket forcerad lidandeutveckling. Världskrigen har redan visat oss detta. Det är inte straff som drabbar oss, utan anhopade ödesverkningar från vårt uppträdande i tidigare jordeliv. Genom det lidande som människan genomgår höjs hon gradvis till nästa utvecklingsteg. Vi kan inte uppleva något som vi inte själva har utlöst och varit den första orsaken till.

Människans framväxande humana förmåga, leder till ett stort intresse för gott och ont. Den fjärde världsåterlösningsepoken handlar om hela mänskligheten, och inte endast en del. Genom den humana förmågans utvecklande skapas en mottaglighet för det 20:e århundradets återlösning. Jordklotet har ingen massförstörelse att vänta, då det i sig är ett högst utvecklat klot, som påbörjat sin stora födelse. Jorden har sina mikroväsen under kontroll. Mänsklighetens dråpkapacitet är dess sista stora underutvecklade område. Detta utgör det största hindret för framväxten av ett fullkomligt människorike. Två saker kan avlägsna denna barriär, och det är nästakärleken, som växer fram genom lidandet, och den andliga vetenskapen. Den kosmiska vetenskapen får människorna genom världsåterlösningen. Den mörka karma som mänskligheten har att vänta kommer i några få impulser. Mellan varje mörk impuls kommer en period av ljus och humanitet. Mänskligheten kommer gradvis genom dessa impulser att vändas bort från mörkret. Den enda räddningen är då "Världens förenade stat", med en världsregering. Här påbörjas den

verkliga världsfredens epok.

I mötet mellan den gryende fjärde världsåterlösningsepoken och den tredje, sker en polarisering mellan de stora dualismerna: kapitalism - socialism, öst - väst, kvinnligt - manligt, nation - helhet, individ - kollektiv och så vidare. Vi kommer att få arbeta med hur vi kan knyta samman det individuella upplevelsefältet genom att konkret bygga ett internationellt nätverk. Vi kan också tala om en planetär tidsålder. Olika författare på detta område har döpt människan till Homo globalicus, Homo tellus, Homo universalis och så vidare. Klart är att en ny medvetandepok har inletts.

Den nya världsimpulsens fundament är en utvidgning av Jesu förkunnelse och uppenbarelse. Det är en uppenbarelse av själva den eviga världsbilden, i tal, skrift och symbolik. Det är ett avslöjande av livsmysteriets lösning, det högsta facit som existerar. Det är sammanfattat ett avslöjande av att man ska älska Gud över alla ting och sin nästa som sig själv, anpassat till en intellektuell och intuitionsbetonad mänsklighet. Det är den absoluta sanningen om Gud. Det är en sanningens ande som mänskligheten inte kan se när den behärskas av den dräpande principen. Det är Kristi återkomst i varenda själ som älskar Gud över alla ting och sin nästa som sig själv.

Om vi historiskt undersöker denna epok visar det sig att ett första svagt belysande med den nya världsimpulsens energier skedde redan under 1100-talet, med en gryende schism mellan de lärde och de kyrkliga, men att det kanske var först efter upplevelsen av stora sociala oroligheter med de många bondeupproren i Europa under 1300- och 1400-talen och digerdöden, som vetenskapen började få verkligt fäste. Med digerdöden kan vi tänka oss hur karmiska fält aktiveras i klothjärnans kultur. När Kopernikus 1543 presenterade den heliocentriska världsbilden, det vill säga att jorden inte är universums centrum, visar detta också att en mer kosmisk grundton börjat genomsyra mänskligheten. Tiden runt 1500-talet tycks innebära ett vidare inträde för denna nya världsimpuls, och människans utforskande av andra världsdelar tilltar kraftigt under denna tid. Kyrka och vetenskap får en mer slutgiltig brytning, och genom reformationen skapas nya andliga stater, det vill säga nya mentala domäner som liknar de fysiska statsbildningarna. Som en konsekvens kan en större frihet växa fram på vetenskapens område. Religionskrig åderlåter Europa 1524-1635, och här ser vi hur den nya impulsen föds in i mänskligheten och samtidigt hur den skapar en forcerad lidandeutveckling. En ekonomismens frihetstid börjar för vissa samhällsgrupper, medan andra lever i förslavade tillstånd. De sociala revolutionerna visar också på en framväxande human längtan, även om de ännu inte omfattar mer andliga tankar.

Under 1920-talet framträdde Martinus med sin kosmologi och världsbild som den klaraste manifestationen av den nya världsimpulsen. Åtskilliga väsen hade då berett vägen för ett sådant framträdande av ett väsen med en fullständig kosmisk klarsyn. Martinus symboler visar också den absolut universella grund som hans kosmologi vilar på, och de visar också vägen för en återlösning för hela klotet, inte endast särskilt gynnade delar. Han inleder på allvar symboltiden, som jag ser det, där vi söker efter en kosmisk principnivå, och jag föreställer mig att symbolerna skulle kunna förstås av väsen på olika klot runt om i universum, på motsvarande utvecklingssteg. Här framträder för första gången i mänsklighetens historia en andlig, kosmisk kärleksvetenskap i en omfattning som gör att alla kan ta del av dess budskap. Med en så hög kosmisk manifestation förstår vi också att mänskligheten nått den sista fasen av världsåterlösningen, när hon får hjälp att ta stegen mot sitt eget kosmiska uppvaknande. På sikt kommer en globalkultur kunna växa fram, med en absolut andlig vetenskap som grund.

I slutet av 1960-talet kablades de första bilderna ut från rymdfärderna, över jordklotet utifrån rymden, och här har jag lekfullt förlagt Homo planetaricus. En global etik, en global andlighet och en allmän globalisering är på gång på alla fronter. Samtidigt måste mänskligheten och de enskilda individerna klarögt betrakta sina olika inre kontinenter, och skilja agnarna från vetet; vi behöver se vad som är kärlek och vad som inte är det. Lysande redskap till självförståelse har vuxit fram inte minst genom modern psykologi

och konst. De globala och neurala nätverk som Internet och masskommunikation utgör innebär också att jordklotet håller på att integrera olika kulturrepoker och impulser.

På känslområdet kan vi se en motsvarighet till den mer materialistiska vetenskapen, i det mycket utbredda konstnärliga skapandet, och över hela klotet pågår en utbredd aktivitet för att motta de nya impulser som strömmar in över mänskligheten. En nästan schizoid natur framträder hos mänsklighetsorganet, då det slits mellan nya och gamla medvetandekrafter, mellan självbevarande och allbevarande. En ny intern och extern psykologi behöver växa fram, som integrerar det personliga med det globala, individen med världsimpulserna. Vi kan tänka oss framväxten av humanvetenskapen, av evolutionär konst som respekterar Guds väg genom historien.

Allteftersom människan också vaknar i sin humana kapacitet, kommer hennes organiska upplevelseförmåga att väckas. Vi kommer se en mänsklighet som genomgår faser också i ett kosmiskt uppvaknande. Psykiska höjdpunktsupplevelser (peak experiences) och glimtar kommer att bli ett allt vanligare inslag och ett mer stabilt fundament hos alltfler. Vi kommer att realistiskt uppleva oss som delar av en större organism och som förenade med en gudomlig skaparkraft. Först uppenbaras detta som ljusa aningar, sedan som allt kraftigare dagsmedvetna glimtar vartefter en partiell invigning uppträder, och på sikt förenar människan sitt inre upplevelsematerial med förståelsen av den nya impulsens återlösningsgåva och blir ett djupt livsmedskapande väsen. Dissonanser och en känsla av mostånd växer sakta bort inom oss, och vi kommer alltmer uppleva synergistiska känslor av att var delar av en större helhet. Samtidigt kommer den sexuella utvecklingen att leda oss mot ett större utbyte av kärlek med våra medväsen, och på alla livsområden blir gåvoprincipen en allt större del av våra liv. Vägen dit kommer att kantas av många inre och yttre arbetsområden, som vart och ett genom livets unika vägledning leder oss mot vårt eget fundamentala kosmiska uppvaknande.

Denna första ljusa utveckling av en kosmisk kultur kommer rimligen att ske i kulturer där det råder fred, en god infrastruktur och goda sociala förhållanden föreligger och där nästakärleken redan fått realistiska rum, i formen av sjukvård, undervisning och så vidare.

[Upp](#)

Slutord

I vårt slutord kan vi också tänka kring dessa fyra världsåterlösningsrepoker som vårt spädbarnsstadium, när instinktlivets oskuld bar oss, epok två som barndomen, epok tre som ungdomsåren, och epok fyra som det kosmiska vuxenlivets invigning. Vi kan också jämföra med världsimpulserna som Martinus beskriver dem.

Ser vi på religionernas utbredning i en historisk atlas är det som strömmar i den globala hjärnan, som neurala kaskader. Så uppstår ständigt nya mentala stater i klotorganismen, och var statsbildning innebär utvecklandet av ännu ett viktigt steg mot en mer enhetlig livsuppfattning. Vi kan börja betrakta det som den organiska hjärnans utveckling, den psykologiska globala modellen, eller medvetandets utveckling, och all denna utveckling står i relation till en gudomlig plan, en övergripande blåkopia av utveckling. Jag ser det som högst realistiskt att kartor av den globala hjärnan växer fram, av den högra respektive vänstra hemisfären. Idag bor ungefär 70 % av mänskligheten på den högra globalhjärnhalvan, vilket på sätt och vis skulle kunna bekräfta tanken att klotet har haft ett förflutet som kvinnligt väsen.

En kosmisk världsbild kommer på sikt att framföda realistiska individuella och internationella terapier, och en gemensam mänsklig handlingsplan för att underlätta inträdet av denna storslagna kosmiska impuls. Fria humana nätverk och undervisningsprogram kommer växa fram för att synkronisera världens folk. Nästakärleken kommer att bli en alltmer uttalad komponent, och i samband med att

äldre politiska teorier faller samman kommer vi att tillsätta våra ledare genom deras humana och moraliska kvaliteter. Människan kommer att bli alltmer osjälviskt skapande, och vi kommer att skapa handlingsprogram för en samlad mänsklighet, där vi kommer att se till mänskligheten som helhet. Martinus beskriver framväxten av en världsregering som ett av mänsklighetens delmål, och på sikt en världens förenade stat.

Vi kommer gradvis att vakna till den hisnande känslan av att vara kosmiska väsen, att uppleva att kroppen inte är vårs medvetandes gräns. Detta kommer att bli en dagsmedveten upplevelse av inre flöde och en känsla/tanke/intuition av att vara förenad med ett större medvetandefält. Vi kommer att uppleva en djup vördnad inför det levande och uppleva en gudomlig kärna i all existens, som knyter allt samman. Jag och du förenas, utan att den individuella särarten går förlorad. Vi upplever då att allt vad vi gör, det gör vi mot oss själva.

Vår känsla för mikrovärlden och vårt eget kosmos ökar, vår kärlek till djuren gör det omöjligt att äta dem. Vi kommer att dagsmedvetet och realistiskt uppleva oss som delar av en större organism, och att skada andra kommer att uppfattas som ett sabotage mot helhetsorganismen som vi uppgår i.

Jag har också tänkt mig en enkel bild av människan, med de olika chakra, från rotchakrat, solarplexus, hjärtchakrat till pannschakrat, som representationer för de fyra världsåterlösningsepokerna. Jesus blir så hjärtats återlösare, och Martinus huvudets, i en mycket förenklad bild, och den kosmiska invigningen öppnar så kronchakrat, där vi förbinds med det eviga kosmos krafter genom att ha adlats i utveckling, invigts i mörker och lärt oss differentiera mellan ont och gott. Hela denna utvecklingsepok är en lysande bild av kosmos skapande kärlekkrafter, men också de skaparprinciper som ligger till grund för all mänsklig kultur i det ändlösa universum.

[Upp](#)

Litteraturförteckning

Martinus verk och speciellt artikeln: "De kosmiska krafterna bakom världsåterlösningen" som utgavs första gången i årstidskriften Kosmos 1966. Den har också publicerats i nr 7-8 av månadstidskriften Kosmos 1982.

Bloom, Howard: The Lucifer Principle

Bonniers Atlas över mänsklighetens historia

Bruus-Jensen, Per: X-böckerna 1-4

Calleman, Carl Johan: Maya-hypotesen

Dhammapada. The Theosophical Society Press

Elgin, Duane: Awakening Earth

Elgin, Duane: Promise Ahead

Englund, Peter: Den oöverbannelige

Englund, Peter: Ofredsår

Haywood, John: Historisk världsatlas

Henderson, Hazel: Beyond Globalization; Shaping a sustainable global economy

Hubbard, Barbara: Marx Conscious Evolution; Awakening the power of our social potetial

Hultgren, Gunilla: Livets väg; En bok om hopi-indianerna

Koranen. Natur och Kultur

Könemann: Atlas över världens religioner

Könemann: Geographica; Atlas över världens folk och länder

Ordfront: Vikingarnas värld

Sheldrake, Rupert: Mot en ny livsvetenskap

Schumann, H.W.: The historical Buddha

Tao The Ching. Shambala

Tudor-Sandahl, Patricia: Om Barnet inom oss

Upanishaderna. Natur och Kultur

Ytterligare information från följande källor:

BBC

Illustrerad Vetenskap

The History Channel, Viasat

Vetenskapens Värld, TV

[Språkgranskat]

[Upp](#)